

ТРЪПКАТА

Copyright © 2011 Anders de la Motte
[buzz]

© Любомир Гиздов, *превод от шведски*

© Любомир Пенев, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2015

ISBN: 978-954-28-1689-8

Андерш
де ла Моте

ТРЪПКАТА

Превод от шведски Любомир Гизгов

 ciela

На Анете

С най-топли благодарности към всички Мравки,
без чиято помощ и съвети Играта нямаше да бъде
реалност.

СЪДЪРЖАНИЕ

1 Neverlands	11
2 Flashback	27
3 Foreplay	42
4 Bad luck charm	52
5 Bad things	61
6 Double dealing	69
8 Redrum?	93
9 Fata Morgana	106
10 Hide and seek	117
11 Homecoming	128
12 Roleplay	137
13 Raising the stakes	146
14 Death by Powerpoint	153
15 Bee handlers	161
16 Whispers, rumours and reports	169
17 The hive	178
18 Oh What a Tangled Web We Weave...	184
19 Buzzy bees	194
20 I now inform you that you are too far from reality	203
21 The PR of E	211
22 In for a penny...	221
23 Trust is good...	230
24 MUD	240

25 RAT	245
26 Ashes to ashes...	254
27 Three can play that game	267
28 Joe Blown	280
29 I'm out!	293
30 Homecoming	301
31 ...control is better	310
32 Do not feed the Troll!	318
33 Mirage	327
34 Cut, clip and remove	336
35 The rabbit hole	348
36 Out of the hole and down the slope	353
37 Blamegames	363
38 Online games	372
39 Battle for control	380
40 Let the games begin	390
41 Capture the flag	400
42 Head to head	406
43 All Your Bases Are Belong To Us	414
44 The game is up	421
45 Call!	427
46 ORLY?	432
47 Aftermath	436

BUZZ [BAZ]

Напускам, измъквам се от настоящата ситуация.

Нещо, което създава вълнение, въодушевление или тръпка.

Прилив на или усещане за енергия, вълнение, възбуда или леко опиянение.

Глаголът, използван при публикуването на нещо (главно в Google buzz).

Подрязвам, режа, бръсна, клъцвам, премахвам, кося.

Метод за незабавно привличане на внимание.

Бивам прекомерно и ненужно агресивен.

Продължителен жужащ звук като от пчели; неясно бърбене като от разговор на тих глас.

Шепот; слух или сведение, разпространено тайно или предпазливо.

Обаждам се на някого.

www.wiktionary.com

www.dicionary.com

www.urbandictionary.com

Удивително е да се наблюдава скоростта на комуникацията. Също така е вярно, че тази скорост може да умножи разпространението на информация, за която знаем, че е невярна.

Едуард Р. Мърроу

Нищо не се движи по-бързо от светлината евентуално с изключение на лошите новини, които следват свои собствени правила.

Дъглас Адамс

Беше будна само от няколко секунди, когато осъзна, че мъжът се намираще зад нея. Че той трябва да бе стоял дълго време под изгарящото слънце, чакайки я да се свести.

Беше сънувала Ал-Гураб – малък мъриав пустинен гарван със сини блестящи пера, който стоеше точно до нея на пясъка. Птицата беше наклонила глава и я гледаше любопитно с очите си, подобни на зрънца пипер, сякаш се чудеше какво правеше тя тук съвсем сама.

Всъщност не знаеше дали беше фантазия, или истински гарван беше решил да огледа по-отблизо безжизненото ѝ тяло.

Но истинска или не, птицата вече я нямаше – може би се бе изплашила от присъствието на мъжа?

Неговото завръщане можеше да означава само едно.

Тя се разсъни на мига – пулсът ѝ запрепуска към тъпанчетата.

Пое си дълбоко въздух, преди бавно да обърне глава по посока на мъжа.

Слънцето се отрази в предмета в ръката му, заслепи я и я накара инстинктивно да вдигне ръка над изгорялото си чело.

И в същия миг тя осъзна, че Играта беше приключила.

1 | Neverlands

С два бързи скока се озова върху нея.

Тя не успя дори да реагира, преди той да я изтръгне от стола. Гърбът ѝ беше опрян в стената, а едната му ръка стискаше гърлото ѝ в задушавача хватка – толкова силно, че пръстите на краката ѝ се бяха отделили от мекия килим.

Изплашени викове и дрънчене на порцелан откъм останалите гости – но на него не му пукаше. Салонът беше на шестия етаж и на охранителите в хотела щяха да са им необходими поне три минути, за да стигнат дотам. Три минути бяха повече от достатъчни, за да успее да направи това, което бе принуден.

Тя се давеше, опитваше се трескаво да разхлаби хватката, но той стисна още по-силно и усети как съпротивата изтича от нея. Цветът на добре гримираното ѝ лице спадна от яркочервено до тебеширено бяло само за няколко секунди и внезапно се оказа в тон със светлото ѝ леко облекло.

Blond businesswoman – my ass!

Като че толкова проста маскировка можеше да го заблуди.

Той отпусна достатъчно, за да позволи умерена доза въздух да стигне до мозъка ѝ, докато със свободната си ръка опипваше за предмета на масата. Изведнъж посредствен ритник, насочен към чатала му, го накара да подскочи, но обувката ѝ бе паднала и без „Джими Чу“ шутът не беше достатъчно твърд, че той да я изпусне. Отново стегна ръка и притисна лицето си плътно до нейното. Ужасът в очите ѝ беше странно задоволителен.

– Как, по дяволите, ме намерихте? – изсъска той и вдигна мобилния пред погледа ѝ. Изчистен сребрист модел със стъклен сензорен екран.

Внезапно телефонът се съживи. Той инстинктивно го отмести малко встрани и за свое учудване откри собственото си лице на дисплея. Вторачен поглед, изпъкнали очи и зачервен и потен фейс. Телефонът явно имаше камера отпред, защото, щом завъртя дланта си, нейното ужасено преbledняло лице също влезе в кадър. Beauty and the fucking beast в podcast!

Напълно откачено!

Какво, по дяволите, правеше той всъщност?!

Трябваше да представлява супергерой, спасител на светове – но това тук? Да се нахвърли на някаква мацка?! Толкова ниско ли беше паднал?

Срещна погледа ѝ, но този път страхът в очите ѝ го наказва единствено да се почувства празен.

Той не беше себе си.

Не беше...

– Г-н Андерсен?

– Хмм?! – НР подскочи.

Дребният униформен мъж стоеше до масата му, мекият му глас беше точно толкова силен, че да надвиши приспивния фонов шум в салона.

– Съжалявам, че ви безпокоя, сър, но новата ви стая е готова.

Мъжът му подаде малка хартиена кутийка с карта за електронна брава.

– Стая номер 931, г-н Андерсен, преместихме ви в джуниър апартамент. Багажът ви вече е на път. Надявам се престоят ви при нас да е продължителен и приятен и наистина съжаляваме за затруднението със смяната на

стаите.

Мъжът се поклони леко и постави внимателно кутийката на масата.

– Между другото, да ви долея ли кафе, сър?

– Не, благодаря – промърмори НР и хвърли кръвясал поглед към масата до прозореца. Да, жената беше там, а до чашата ѝ все още лежеше малкият сребрист правоъгълник, който накара въображението му да пощурее.

Отново затвори очи, разтърка носа си и пое две дълбоки глътки въздух.

Освен факта, че телефонът му изглеждаше познато, какво всъщност говореше, че те са го настигнали?

Вече беше сменил нанайсе фалшиви паспорта, като нито един от тях нямаше и най-малка връзка с предния. Освен това беше качил няколко кила, беше се сдобил с дълбок загар и дълга светла хипи брада, която съответстваше на още по-дългата му коса. Не беше говорил шведски поне от година, не и откакто напусна Тайланд. Рискът някой да го идентифицира беше адски малък, ако не и микроскопичен. Освен него самия нямаше и един човек, който да знае къде се намира.

И заключението, Шерлок?

Телефонът трябваше да е съвпадение. Почти всички смартфони на пазара си приличаха, повечето сигурно и се произвеждаха в едни и същи китайски суетшопове. Пък и съвсем не за първи път му се случваше да си въобрази, че са го открили...

Беше изгубил бройката на всички случаи, когато панически се бе втурвал през задни врати или се бе хвърлял надолу по пожарни стълби, за да се изплъзне от въображаеми преследвачи.

Макар че бяха минали месеци от последния път, когато се вкара във филма, жадният му за одобрение мозък про-

дължаваше редовно да си прави шеги с него. Изкарваше му акъла посред бял ден – с много поздрави от сивите пичове горе в онзи дял, който отговаряше за абстиненцията.

Недоспиването едва ли помагаше особено.

Току-що бе успял, оплаквайки се, да се добере до удобна стая, далеч от асансьорите.

Но още отсега знаеше, че това няма да помогне...

Собственичката на телефона не показваше никакво намерение да го вземе в ръка.

Вместо това отпиваше спокойно от кафето си, гледаше към морето и изглежда дори не го беше забелязала. Беше доста апетитна, на четиресет и нещо, с руса коса в стегнатата малка прическа паж. Яке, панталони и ниски обувки. Щом се загледа по-внимателно той видя, че бе оставила вероятно адски скъпата обувка да се изплъзне от петата ѝ и сега я клатеше, вероятно несъзнателно, както бе увиснала на пръстите ѝ.

По някаква причина разсеяното движение го успокои донякъде.

Той вдиша дълбоко през носа и после бавно изпусна въздуха между устните си.

Целият му мечтан живот почти незабелязано се бе преобразил.

Четиринайсет проклети месеца в изгнание, четири повече, отколкото бе прекарал в пандиза, но естествено, в много отношения бяха адски найс. И все пак чувството на безпокойство вече бе станало горе-долу същото.

Най-лоши бяха нощите. Сламни колиби, хостели, летищни хотели или бижута като това тук – нямаше голямо значение. Инсомнията не се интересуваше от броя нишки на чаршафите.

В началото на турнето гледаше да си намира компания. Ухилени бекпекърки, които забираше от разни партита около лагерни огньове и които издържаха да купонясват

по цяла нощ.

По-нататък, когато вече не можеше да понесе повече безсмислен pillowtalk и плажни трубадури, пеещи ooh baby it's a wild world, се беше ограничил до асортимента при хотелския бар.

Но в сегашния момент вече бе минало много време, от- както за последно бе чувствал човешка близост.

Бе заменил това с напушени злобарки на някой от от- качените филми за възрастни, които все по-притъпеното му либидо изискваше. След това вяло преживяше храна от румсървиса, прескачайки през тайландски копия на блокбъстър, докато накрая изпаднаше в състояние, кое- то поне напомняше на сън. Сива мъгла, в която въобра- жението му препускаше по своя воля и изследваше места, които той с радост би забравил.

Оставаше просто да осъзнае, че мечтаният му живот бавно отиваше...

*

По дяволите!

Въпреки че видя автоматичните оръжия още преди кор- тежът да спре, миризмата я удари и беше така зашеметя- ваща, че за няколко секунди Ребека почти забрави за тях.

Беше сладникава ударна вълна от сгъчкани човешки тела, боклуци, отпадъчни води и гниене, от която ѝ се до- гади. Тя бе усетила вонята още предния ден, когато раз- узнаваха маршрута за транспортиране, но днес беше зна- чително по-горещо и изглежда заради жегата миризмата се бе усилила чувствително.

Тълпата бързо обгради мястото, където паркираха, и стотици разгневени хора се притиснаха към найлоновите

ленти, опънати, за да ги държат настрана.

Войниците си разменяха нервни погледи. Ръцете им стискаха прикладите, докато несигурно крачеха напред и назад по червения чакъл.

Имаше шест автомата и също толкова войници в зле стоящи камуфлажни униформи с петна от пот и с кубинки с изтъркани подметки. Началникът им, значително по-добре облечен офицер с лъскави огледални очила, ѝ махна подканващо да се разтоварват. Беше оставил служебния си пистолет в ниско нагласения бедрен кобур на десния си крак, което означаваше общо седем оръжия, без да се броят техните собствени.

Жестовете на офицера ставаха все по-нетърпеливи, колкото повече тя изчакваше, но Ребека го игнорира. Тя остана намясто с отворена врата, докато Каролина Мудин, която беше нейният шофьор, изчакваше зад волана с все още включен мотор.

Тя чу вратите на втория автомобил да се затварят и хвърли бърз поглед през рамо. Йорансон и Малмън идваха зад нея. Никой от тях не каза нещо, но израженията под очилата разкриваха ясно какво мислят за ситуацията.

Тълпата ставаше все по-гръмогласна и се притискаше по-плътнo към ограничителната лента и тънките пръчици, които я издигаха, започваха да поддават. Ребека долавяше отделни думи на английски.

Help us. No food, no doctor.

Войникът, който стоеше най-близо до нея, облиза нервно устни, докато опипваше предпазителя на оръжието си.

Клик-клик.

Включен-изключен.

Безопасно-опасно.

Капка пот се стече по гръбнака ѝ.

После още една.

– Е, какво чакаме, Нормън?

Кльощавият съветник Глад явно също бе слязъл от колата от другата страна и бе застанал зад нея.

– Пресата чака, време е да се разбързаме. Вече сме закъснели.

Той се протегна към дръжката на задната врата, за да пусне министъра на международното развитие, но Ребека успя да го изпревари.

– Не пипай вратата! – изстреля тя, като в същото време затисна прозореца с дясната си длан.

Съветникът все още държеше дръжката на вратата и няколко секунди двамата стояха един срещу друг, разменяйки си гневни погледи. После Глад пусна дръжката, поизправи се и нагласи обидено възела на вратовръзката си.

– Колко време мислиш да стоим навън в жегата, Нормен? – оплака се той пресилено високо, за да го чуе и министърът през затъмнения прозорец. – Не разбираш ли, че тези хора само ще се разгорещат още повече, ако се бавим? Чакат ни – чакат министъра, не разбираш ли?

Да, разбираше, но нещо в цялата ситуация не се връзваше.

Когато разузнаваха мястото предния ден, те можеха да карат по целия път до офиса на бежанския лагер, където щеше да се проведе срещата. Но днес пътят внезапно се оказа затворен доста преди целта, макар че Ребека можеше да види куп коли от другата страна.

Да разходят министъра двеста метра през тълпата с ескорт от шестима нервни правителствени войници, не изглеждаше като добро решение.

Но защо всъщност?

Вчера бе гъмжало от войници, бронирани автомобили и дори хеликоптер във въздуха. Бежанците главно се бяха гъчкали в окаяните си найлонови палатки, без да смеят да се покажат.

Но днес ситуацията изведнъж бе обратната.

– Come on, let's go! All is good, all is good... – извика офицерът и им замаха енергично да отидат при него, докато двама от войниците му направиха нескопосан опит да отблъснат най-настоятелните от хората при лентата. Но Ребека все още се колебаеше. Шумът от тълпата ставаше все по-силен, но въпреки това ѝ се струваше, че продължава да чува металическия звук от предпазителя на оръжието.

Почти като секундарник при обратно броене.

Клик...

Клик...

Клик...

Несъзнателно тя премести дясната си ръка към пистолета в кобура на колана.

– Трябва да тръгваме – проплака Глад и тя забеляза внезапния страх в гласа му.

Йорансон и Малмён размениха погледи над покрива на колата.

– Какво да правим, Нормён?

Заместникът ѝ имаше право. Тя трябваше да вземе решение.

Опасно?

Безопасно?

Решавай, Нормён!

Естествено, трябваше да отвори вратата и да пусне мистъра. Но все още не можеше да се отърве от усещането, че нещо не е наред – много повече от разярена тълпа, затворен път или съветник, когото не го свърта.

Гумираната дръжка на пистолета лепнеше под дланта ѝ.

Клик...

Клик...

И внезапно тя го видя. Мъж сред навалищата вдясно. На външен вид приличаше на всички останали крещящи тъмнокожи хора наоколо. Дълга бяла риза, тъмни шалвари

и парче плат около главата. И все пак имаше нещо в него, което го отличаваше.

Като начало беше спокоен. Не викаше, не размахваше юмруци, не се опитваше да привлече вниманието ѝ. Вместо това се движеше целеустремено напред, спокойно си пробиваше път между разгорещените си другари по нещастие и се приближаваше все повече.

Мъжът държеше нещо в ръката си и минаха няколко секунди, преди тя да види какво беше то.

Найлонова торба и ако се съдеше по равномерния ѝ яркожълт цвят, още не бе успяла да избледнее и да се набръчка като всичко останало в лагера.

Какво правеше нещо толкова ново и чисто наред преобладаващата мизерия?

Тя засенчи очите с лявата си ръка и се опита да фокусира погледа си. Торбата влизаше и излизаше от полезрението ѝ, скриваше се зад десетки крака, за да изскочи веднага след това от някоя пролука. Яркожълта, гладка и определено отличаваща се.

За миг ѝ се стори, че зърна силуета на тъмен предмет на дъното.

И изведнъж реши!

– Обратно! – изрева тя и хвърли бърз поглед към двамата си колеги, за да провери дали са разбрали заповедта.

– Качвай се обратно, прекратяваме! – извика тя на Малмън, който изглежда не я беше чул през шума от тълпата.

Първоначално заместникът ѝ не реагира, след което кимна кратко и сигнализира с ръка на шофьора на третата кола да даде назад и да им освободи пътя.

– Какво, по дяволите, правиш, Нормън? – изкрещя съветникът и хвана дясната ѝ ръка.

Тя просто се отърси от него.

– Вътре в колата, Глад, освен ако не искаш да останеш! – отсече тя, докато даваше знак на шофьора си да се приготви за отстъпление.

Глад продължи да реве в ухото ѝ, тя не го чуваше.

Мъжът с найлоновата торба бе изчезнал, но тя беше сигурна, че е там, в навалищата, и че все още си проправяше път към тях.

Лендкрузърът зад тях даде няколко метра назад и без да вдига поглед от тълпата, тя удари по покрива на колата, за да сигнализира на Мудин да направи същото.

Колата им започна да се движи бавно назад по неравната повърхност.

Предната врата все още стоеше широко отворена в очакване тя да се качи.

В мига, в който кортежът започна отстъплението си, шумът от множеството премина в бесен рев и внезапно крехкото ограждение около тях се скъса.

Най-близкият войник не успя дори да вдигне оръжието си, преди да бъде погълнат от масата.

Само за две секунди колата им беше обградена. Ръце заблъскаха по капака и предното стъкло – задърпаха дръжките ѝ и се опитаха да я откъснат от отворената врата.

Ребека залитна и за един панически миг за малко да падне.

Пулсът ѝ препускаше, тя се бореше да се отскубне, но нападателите идваха от всички страни.

Ръце посягаха към колана ѝ, към пистолета под здраво приклещаната ѝ дясна ръка. Замахна с лявата си ръка към едно лице, намери с коляно нечий чатал и удари с глава назад към глас, който врещеше в ухото ѝ, но нападателите бяха твърде много и всеки момент тя щеше да падне и всичко да свърши.

Изведнъж колата мръдна рязко и тежката врата отнесе достатъчно хора, така че Ребека да успее да измъкне дясната си ръка и да извади пистолета.

Дулото във въздуха, натисни спусъка!

Оръжието потрепери в ръката ѝ – веднъж, после още няколко пъти, и ревът премина от ярост в ужас и паника. Внезапно тя беше свободна. Хората най-близо до нея се опитаха да избягат и се натъкнаха на други, които все още настъпваха отзад. Виковете се смесиха с шума от блъскащи се тела. Тя чу изстрели право отпред. Кратки откоси, тракаща стрелба от автоматични оръжия, вероятно насочени към тълпата. Един куршум избръмча като разгневена пчела само на няколко десетки сантиметра от главата ѝ, но тя едва го забеляза. Мудин пришпори двигателя и въртящите се колела запратиха във въздуха вихрушки чакъл, които бързо превърнаха полезрението ѝ в червена мъгла.

Колата започна да набира скорост. Тя се препъна, но в последния момент успя да се хване за бясно люлеещата се врата. Пръстът ѝ още стоеше на спусъка, цевта на пистолета бе насочена към небето.

Мъжът се появи право от облака прах. Директно срещу капака на колата, може би на шест до осем метра разстояние. Беше се отправил към тях, прескачаше пъргаво лежащи тела и се движеше на зиг-заг между бягащите хора. Едната му ръка беше наполовина извадена от торбата. Сега предметът се виждаше ясно.

Ребека свали ръката, с която държеше пистолета, опита се да се прицели в краката му, но беше невъзможно да задържи оръжието неподвижно. Колата увеличи скоростта си, вдигна във въздуха още червен прах, след което се блъсна в предницата на колата зад тях. От внезапното спиране вратата удари Ребека в брадата и тя отново едва не падна. Няколко секунди виждаше само звезди и червена мъгла.

Когато зрението ѝ се проясни, револверът сочеше право към нея.

*

Тя го яздеше, като че беше жребец на родео.

Перфектните ѝ изкуствени гърди се клатеха в синхрон, докато настървено търкаше обезкосмените си интимни части в лонната му кост. С едната си ръка беше хванала таблата на леглото, а другата, оплетена в дългата му коса, стискаше толкова здраво, че той чу как корените изпукаха, когато тя го придърпа към себе си. Токчетата на обувките ѝ се бяха задълбали в бедрата му, оставяйки болезнени следи. Но всъщност не му дремеше, защото бизнесдамата му поднасяше ездата на живота му.

Той определено не беше неопитен пилот в леглото – напротив! В действителност винаги се бе считал за нещо като Топ Гън в областта.

Ама, мамка му, как се чукаше тази!

Това си беше направо за Гонзо¹ на годината от the Adult Awards с допълнителна номинация за *female performer of the year*. Преживяването беше толкова всепоглъщащо, че той от време на време трябваше да си напомня да диша.

Слабините му започнаха да потрепват – напрежението се разпространи по цялото му тяло, докато напразно се опитваше да мисли за някакъв страстоубиец. Но беше невъзможно.

– I’m coming – предупреди той с гърлен глас, но тя изглежда нямаше никакво намерение да слиза от него. Вместо това пусна таблата, премести ръка зад гърба си, към чатала му и в мига, в който той започна да свършва, заби нокти в топките му. За малко да пукне! Оргазмът беше толкова силен, че тялото му се изстреля нагоре, описвайки мост и ако се съдеше по вика ѝ, тя използва движението за личното си удоволствие.

¹ В порнографията „гонзо“ се наричат филми и клипове, които целят да поставят зрителя директно насред действието. – *Б. пр.*

Трябваша му няколко минути да дойде на себе си и през това време тя слезе от него и запали цигара.

– Isn't this a non-smoking room? – беше първото, което успя да каже, щом си възвърна способността да говори.

– Who are you – the smoking police? – засмя се тя и изпусна дълъг стълб дим към тавана.

Именно, кого, по дяволите, го беше грижа? Ама че освидетелстван архи-dweeb¹ беше понякога!

– К-как... се казваш? – заекна той поради липса на по-добра реплика.

– Анна – Анна Аргос.

Тя изгаси цигарата в една от чашите върху нощната мащичка и се плъзна малко по-надолу в леглото.

– Ооо... приятно ми е да се запознаем, Анна.

Но тя не отговори. Устата ѝ вече беше заета да събуди мъртвия.

*

Оръжието сочеше право към нея, но въпреки това Ребека не можеше да помръдне.

Тя висеше с ръце над вратата, докато краката ѝ се плъзгаха по профучаващата отдолу земя. Все още държеше пистолета в дясната си ръка, но тъй като тежестта на тялото ѝ в момента падаше върху мишниците ѝ, не можеше да го вдигне повече от няколко сантиметра. Опита се да намери опора за краката си, да разпредели тежестта и да освободи ръката си.

Но мъжът, който тичаше към тях, вече беше вдигнал оръжието си и тя осъзна, че няма да успее. Прахта струеше изпод гумите, завихряше се около нея и стесняваше зрението ѝ до червен тунел, докато накрая единственото,

¹ Dweeb, смотаняк. – *Б. пр.*

което виждаше, беше празният отвор на револвера в другия край. Тя чакаше изстрела.

Но такъв не дойде.

Колата се насочи рязко надясно и силата от завоя бе толкова голяма, че я захвърли наполовина в купето. Тя сграбчи седалката, подпря единия си крак на вратата и се добута вътре. Колата продължи маневрата, вратата се затвори с трясък зад нея, те се завъртяха на сто и осемдесет градуса и продължиха по пътя, от който преди малко бяха дошли.

Прахта от гумите на лендкрузъра ги заливаше и Мудин беше принудена да пусне чистачките, за да вижда.

Ребека се хвърли назад, за да види мъжа с револвера през задното стъкло. Тя се подпря, заела позиция между седалките, готова да стреля. Погледът ѝ бе фиксиран по протежение на цевта, пръстът беше на спусъка...

Но зад тях имаше единствено червен завихрен облак прах, който поглъщаше целия свят.

Бежанският лагер, тъпата хора, стрелецът – всичко просто изчезна. Само след няколко секунди беше като че никога не ги бе имало...

Мудин извика нещо, някъде далеч Ребека чу прашенето на радиото, но пулсът ѝ биеше толкова силно в тъпанчетата, че не разбра думите.

Всичко около нея изглеждаше, сякаш се движи на каданс. Тя долавяше и най-малките детайли: миризмата на кожената тапицерия, свитите фигури на задната седалка, резките движения на Мудин, докато се бореше да задържи колата на пътя.

Ребека стискаше дръжката на пистолета толкова здраво, че започна да усеща бодежи в пръстите.

Пясъкът продължаваше да се върти във въздушната струя зад колата и образуваше дълги хипнотични спирали, които така засмукваха погледа, че ѝ беше невъзможно да извърне очи.

После Мудин явно мина през бабуна. Колата подскочи и за няколко мига усещането бе като че летят, носят се свободни почти като насън.

Няколко милисекунди безтегловност – после автомобилът се удари в земята. Ребека се блъсна в гърба на едната седалка, унесът я напусна и тя бе захвърлена обратно в реалността.

– Отговори по радиото! – извика Мудин и в същия миг Ребека откри, че слушалката беше паднала от ухото ѝ и се клатеше до дясното ѝ рамо. Тя бързо я сложи обратно, свали оръжието и седна обратно на предната седалка.

– Всичко ли е наред, Нормен, край?

Гласът на Малмън звучеше притеснено.

Тя отново се завъртя и погледна пътниците отзад.

Министърът и Глад лежаха свити, всеки в своя край на седалката.

– Добре ли сте там отзад?

Никакъв отговор, но две тебеширено бели лица се обърнаха бавно към нея.

– Добре ли си, Ан-Кристин?

Ребека се наведе и бутна министъра по коляното, което беше достатъчно поне, за да получи оцъклено кимване в отговор.

– Министърът е окей, връщаме се във вилата – каза тя толкова овладяно, колкото можа, но радиото сякаш по-скоро усили трептенето в гласа ѝ.

– Разбрано – отвърна Малмън кратко.

Ребека внезапно откри, че пистолетът все още беше в дясната ѝ ръка.

Тя отпусна ударника, прибра оръжието в кобура, след което бавно си сложи колана.

Пулсът ѝ бе започнал да се успокоява, приливът на адреналин постепенно отшумя и тя усети леко гадене да пропъглява на негово място.

– Това беше адски близо...

Без да отмества поглед от пътя, Мудин кимна в отговор.

– За момент си помислих, че е свършено, не разбирам защо той не стреля?

Мудин ѝ хвърли бегъл поглед.

– Не успя да вдигне автомата, преди да го връхлетят.

Минаха няколко секунди, докато Ребека схване.

– Не, не, не войникът – мъжът с револвера, естествено.

– Кой? – Мудин я погледна въпросително.

Преди да успее да отговори, Глад се наведе към лявото ѝ ухо.

– Какво, по дяволите, мислиш, че правиш всъщност, Нормен? – изсъска той.